

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

„GLASUL DOBROGEAN“
Apare la Bazargic

125. ВАРНА.
Градската библиот.

Organ al Minorității
Bulgare din Ro-
mania

ABONAMENT:

an Lei 300
luni Lei 160

Adres. Glasul Dobrogean
str. Pr. Elisabeta 4 Bazargic

Telefon 138

Христосъ Въскресе!

Минават повече отъ 1900 години отъ смъртта и възкресението на Предвѣщия Синъ Божи. Въ благочестивото съзнание на човѣчеството ще възсияе още веднажъ по ярко образа на Най-Великия.

Още при своето рождение Той бѣ отреченъ. Незаконниятъ синъ на арабката, заговорникътъ и лъстителътъ — Иродъ Велики го отрече и пощади — отрече въ безумие и пощади срещу невинната кръвъ на 14.000 деца.

Смирень и покорень на една висша воля. Той понесе кръста и го освети съ Своята кръвъ и съ своя подвигъ — подвигъ великъ — подвигъ великъ и неповтаремъ.

Предъ този кръстъ и този подвигъ се приклониха римскитъ знамена, а великата римска империя — плодъ на осемъ вѣковни завоевания — бѣ тѣсна да побере проповѣдта за Него. Тѣй сжщо напразни сж вѣковнитъ усилия на малкитъ умове, да Го вмѣстятъ въ тѣснитъ форми на историческия животъ.

Исусъ създаде най-величавото учение за живота. Но това не би било нищо. Той бѣ преди всичко едно дѣло. А дѣлото на умиране, дѣлото на унищожение нито съ кръстъ, нито съ мечъ. Дѣлото — великото и историческо осмислено дѣло — възкръсва и

пребжда.

Христосъ ни даде идеалъ за въ живота — нравственото усъвършенстване. Завеща ни творческата стихия на живота — любовъ къмъ ближния. Той издигна детето, жената, роба, бедния и потиснатия, като обяви всички за равноценни деца на Бога.

Тъмнитъ сили на зло, грѣхътъ и мракобесието възстанаха срещу Христа. Послужиха си съ кръста и Голгота. Уви! Тѣ се явиха жалки богоболци. Христосъ възкръсна и Неговото дѣло поде своя победенъ маршъ изъ тъмния лесъ на живота. Развѣнчанитъ, въ своитъ покрити съ тревы и буренъ написти, Юпитеръ, Юнона, Аполонъ, Венера, Меркурий и Диана отстъпиха предъ благовѣстията на Христа. Последнитъ думи на императоръ Юлианъ Отстъпникъ, казани въ сублимния часъ на смъртта: „Ти победи, галилеянино!“, свидетелствуваха за немошната борба срещу кръста и Възкръсналиятъ.

Дѣлото на Христа ще пребже. И всѣко лично и общо дѣло, чийто пътъ минава презъ Голготата на нашата печална действителностъ тоже ще пребже!

Чада на Добруджа, радостно възкликнете: „Христосъ Воскресе!“

Букурещъ Грпалъ

БЪЛГАРСКОТО Културно Общество въ Базарджикъ разтурено

Отъ в-къ „Курентуль“ заимствуваме следната кореспонденция:

„— Констанца 26— Предъ мѣстния Апелативенъ сждъ въ сжбота, 24 т. м. се разгледа апела направенъ отъ Българското Културно Общество отъ Базарджикъ противъ решението на Окр. Сждъ отъ Калиакра — да бжде разтурено.

Мотивитъ за разтурянето на Обществото отъ Базарджикъ сж следнитъ:

1. Обществото си служило въ кореспонденцията си съ румѣнскитъ власти съ бланки, въ които града е именуванъ Базарджикъ, а въ тиясь българскитъ власти — съ името Добруджа.

2. Бидейки бюро за преводъ на документи на български за употребяванане имъ въ България, не си е служило никога съ бланки, въ които да е отбелязано, че се издаватъ въ Румѣния.

3. Издавало е свидетелства отъ граждански характеръ, въ чиято бланка е липсвало името Румѣния и които сж били писани на български, за да имъ се даде видъ, че изхождатъ отъ българска властъ.

Апелативния сждъ, намирайки за добро решението на Калиакренския Окр. Сждъ, го потвърждава изцѣло и Обществото се разтуря, като имущество му следва да бжде ликвидирано.

Сжщото съобщение се появи почти въ цѣлия столиченъ печатъ.

Далечния изтокъ предъ война

Едно съобщение отъ Лондонъ гласи, че едно отдѣлене съветски кавалеристи налѣзли около 100 клм. въ вътрешността на Манджурия. Застрѣзало се сражение. Японското правителство е изпратило една протестна нота, споредъ която, вѣроятноститъ за една война сж голѣми.

Фалшификаторитъ се опитватъ да се ващитятъ. Завързани осжденитъ бѣха отведени въ затвора.

Малко безгрижие!

Настоящата година много работи възкръснаха.

Да започнемъ отъ широкитъ народни маси, които се намиратъ на поклонение предъ данъчнитъ комисии по облагане:

Влиза си народа смиренничко, тихичко и гледашъ излиза цѣлъ възкръснали! Идете и вижте: всѣки влиза като ас-ланъ, а излиза тънъ-тънъ...

Въ гимназиитъ много ученици и ученички възкръснаха

и полетяха къмъ заднитъ класове...

Въ Апелативния сждъ отъ Констанца цѣлото ни Обществото възкръсна...

Отъ нашия вестникъ, който трѣбваше да излѣзе въ 12 страници, цѣли четири страници възкръснаха...

Сега тага вървятъ християнскитъ работи. Възкръсна Христосъ, ще възкръснемъ и ние. Нали сме вѣрни последователи на Христа?..

ОБЩИНСКИ

Изборитъ по жребия

На 26 т. м. въ мѣстното общинско управление се произведеха изборитъ по жребие за замѣстването на половината отъ 28-тѣхъ общински съветници. Изборитъ бѣха председателствувани отъ председателя на окр. сждъ г. Д. Савулеску.

По жребие излизатъ г. г.: Диомеде Попеску, св. Б. Зайнеску, П. Дончевъ, М. Ахмедъ, К. Сапунджиевъ, Ив. Сапунджиевъ, Е. Войнеску, Ив. Даскаловъ, Х. Исмаилъ, П. Йонеску, Л. Бендзоянъ, С. Недевъ, И. Сармониоти и П. Вело.

Останалитъ ще образуватъ новия съветъ съ избранитъ нови 14 души.

Излѣзлитъ съветници представляватъ ценни елементи въ общинската управа. Вѣроятно е, повечето отъ тѣхъ — въ това число съ положителностъ г. Диомеде Попеску — ще бждатъ избрани. Заслугитъ на кмета сж неоспорими. Той е обичанъ отъ всички. Благоустройството на града нему се дължи.

Концесионирането на водоснабдяването на града е ратифицирано. Решението е удебено отъ съответното министерство. Работитъ по водоснабдяването ще почнатъ 30 дни следъ сключването на контракта.

Побой въ кръчма

Йорданъ Кировъ, жителъ отъ с. Топчиларъ, влиза о-нази вечеръ въ кафенето на македонца Сима. На една отъ маситъ пиелъ вино бирническия агентъ Петре Бъканъ. Току що селянина сѣда, агента понечилъ да излѣзе, но когато хваналъ дрѣжката на вратата, навеща се и халосва въ главата Кирова, който пада въ несвестъ.

Изнасятъ обления въ кръвъ селянинъ, когото на другия день жена му отнася въ Силистра, където лекаря г. д-ръ Чакъровъ трѣбвало да му подшива кожата по лицето на 8 мѣста.

Това нападение на бабаитина не е първо: 3 дена преди това е нанесалъ те-

жкъ побой върху жителя отъ с. Топчии — Велико Карагеоргиевъ. Последния го дава подъ сждъ, намѣзва се кмета Сима, който го принуждава да се помири, като Бъканъ му даде 2500 лей.

Пострадалия Кировъ е направилъ оплакване до прокурорския паркетъ.

Отъ сжщото село (Топчии) получаваме оплакване противъ учителя Тържулеску, който принуждавалъ децата да му вършатъ цѣлата полска работа въ стопанството му отъ 200 декара.

Добруджански гласъ
8 страници

Свидетели по професия

Нѣколко души сж призовани предъ мировото сдилище отъ Базарджикъ да отговарятъ за вършенитъ кражби на дърва отъ държавнитъ гори.

Георге Н. Яни се явява веднажъ, като свидетел по дѣлото, еаведено противъ свой съплеменникъ.

Следъ половинъ часъ сж-

ция се явява подъ чуждо име, като свидетел на Яни К а р а Михалъ. Сждията го познава и веднага съ протоколъ установява престѣплението на грубъ фалшъ и заблуждаване на сждебната инстанция. И деамата: „свидетеля“ и подсждимия биватъ още тогава сждени и наказани съ по 1 год. затворъ.

ОТЪ НАШАТА РЕДАКЦИЯ ВЪ БУКУРЕЩЪ

Български светини
въ столицата

Българското училище

Българското училище въ Букурещъ се намира на ул. „Калъ Каларашилоръ“ № 16. То се състои отъ 4 отделения за първоначално образование и отъ 4 класа за непълно средно образование. Всичко има 80 деца, предимно на български градинари и македонци.

Училищната сграда е въ абсолютно същото състояние, [само че по-извехтяла и по-остаряла] въ каквото сж ни я завещали великите български апостоли на свободата отъ предосвободителната епоха. Ако на времето си тѣ не били се погрижили за уреждане на българско училище въ Букурещъ, днесъ надали бихме могли да продължимъ известни трудности, за да имаме такова. Факта, че отъ 80 години не сме прибавили ни една керемидка за училищната ни сграда, е достатъчно красноречиво. Но добъръ е Господъ за напредъ! Нали все съ надежди живѣемъ!..

Българската черква

Българската черква въ Букурещъ се намира въ зданието на българското училище. Тя образува втория му етажъ. Помещението нито е удобно за черква, нито на времето се е мислило да му се дава подобно предназначение. Времето се помъстило тамъ българската църква, до на правата на специаленъ храмъ въ обширния училищенъ дворъ. Но за да не се опровергае правилото, че привременниятъ работи

сж най-трайни, ето че повече отъ 80 години все тамъ се черкуватъ букурещките българи. И не само тѣ—черквата е легационна, и като такава редовно се посещава отъ българския пълномощенъ министъръ, отъ всички официални гости отъ България, даже отъ първи министри (Ал. Стамболийски), па даже отъ Царски особи (Н. В. българския Царъ Борисъ III). При български национални празници е посещавана отъ официални видни румънски личности.

Сградата е малка и неудобна за всичко това. Чувства се нужда отъ нѣщо по-представително, поне за предъ чужденците, по-широко и по-внушително. Времето тече, а тая нужда остава все непопълнена.

Българската черква отъ Букурещъ се посещава, извънъ отъ букурещката бълг. колония, още и отъ многобройното българско запазено население изъ селата около Букурещъ. Вѣрно е, че по-голямата частъ отъ тия българи сж отъ католическо вѣроизповѣданіе, но останалите, православните българи, обичатъ своето и съ възторгъ идватъ въ българската черква да се помолятъ Богу на свой майчинъ български езикъ, на който тѣй умѣло съществува българския свещеникъ Григоръ Александровъ.

Хр. П. Капитановъ

ЧЕТИ ВЕСТНИКЪ
Добруджански гласъ

ВЕСТИ ОТЪ БУКУРЕЩЪ

— Близко отъ месецъ пребивава тукъ г. Иванъ Бояджиевъ, собственикъ на познатата българска семинарска фирма Бояджиевъ, която има добре уредени клонове въ Буда-Пеща, Виена, Бърно, Варшава, Букурещъ и Бѣлградъ.

— Тия дни представителитъ на зеленчукови градини въ Румъния, сж се явили въ Министерството на труда и сж настояли за допускане на български градинари въ по значителенъ размѣръ въ Румъния. Изтъкнали, че българските градинари били ненадминати специалисти, отъ които румънското производство щѣ

ло да спечели не само въ качество, но и въ количество. Обещало имъ се, че тоя въпросъ въ най-скоро време благоприятно щѣлъ да бжде разрешенъ.

Добруджанска библиография

„Добруджа де судъ“
(ЮЖНА ДОБРУДЖА)

Следъ като поредомъ спрѣха до сега излизашите български списания въ Добруджа — „Факелъ“, редакторъ Хр. П. Капитановъ, 1923 г. — Базарджикъ, „Прогрѣтително ехо“, редакторъ Д-ръ В. Петровъ, 1926 г.

— Констанца, „Добруджански прегледъ“, редакторъ Хр. П. Капитановъ, 1929 г. — Базарджикъ и „Поле“, редакторъ Я. х. Яневъ, 1928 г. — Базарджикъ, тая година презъ м. мартъ въ Базарджикъ се появи първата

Добруджа, Възкресение Христово
и румънската поезия

Исусъ и П. Станчовъ — Черна

Който е живѣлъ въ Добруджа има неизлицими спомени за отпразднуването на Възкресение Христово. Това не е само празникъ, день за отмора, външенъ обрѣдъ или черковни форми — е пълно сливане на човѣшкото съ божественото, едно странно, макаръ и временно приобщение на доброто и любовта въ човѣшката душа съ Всемира и вѣчните истини на Христовото учение. Човѣкътъ на полето, на неимоверния полски трудъ, е по-близкъ до небото. Сждбата му е свързана съ природните стихии и той върна въ Бога.

Затова всѣка година, когато тържествено забие черковната камбана, мало и голѣмо, съ вошеници въ ржце се запжватъ въ празнично свѣтнала селска черква, за да дочакатъ Възкресение Господне. Синътъ Господенъ всѣка година възкрѣсва и като че ли всѣка година имъ става по-близкъ, по-човѣченъ. Тѣ го разбиратъ и обичатъ.

Така е и въ добруджанското селце Черна. Тукъ е прекаралъ своите детски години голѣмия поетъ Панайотъ Станчовъ, който отъ после прие името на родното си село. Той е билъ невръстно дете; между свои — роднини и другари се чувствалъ щастливъ и затова, когато отива въ голѣмия градъ, следъ хиланното множество, е самъ и чуждъ. Никога, презъ празничните дни не е щастливъ.

Въ едно писмо до приятеля си Василе Савель [7 април 1908 г.] изповѣда:

— „Да знаешъ колко съмъ тжженъ за празниците между чужденци. Знаешъ добре, че никога не съмъ билъ веселъ за празниците, всѣкога съмъ стмъ ги прекарвалъ; но най-малкото въ последните две години имахъ те тебъ и въ нашата самотност единъ другъ ги се утещавахме. И най-вече преди две години въ твоя балконъ отъ булевардъ Мария.

Тя приготвяше чая, азъ пишехъ стихотворението Исусъ, когато голѣмата камбана на Митрополията носеше надъ цѣлия градъ внушителния си празниченъ зовъ за загатката на Възкресение Господне“.

Мисълта му постоянно е била заета съ Исусъ. Той е за него най-великия човѣкъ и мислителъ. Едва 19 годишенъ пише стихотворение за Исусъ; двайсетъ годишенъ, подема темата и пише цикълъ отъ стихотворения за Исусъ. Въ 1907 г. въ едно писмо отъ 13 април, изповѣда:

— „Напоследкъ, отново ме обладава най-голямата загатка на човѣшкото: разбирашъ, че е дума за Исусъ. Съставихъ планътъ на единъ цикълъ отъ стихотворения: „Видения отъ Голгота“. Едното го написахъ и ти го изпра-

самъ съ настоящето писмо“.

Но неговото най-хубаво стихотворение, безспорно е Исусъ, помѣстено въ „Семь нѣторулъ“ [1906, № 23], написано въ страстната седмица на 1906 г. Не само е единствено въ цѣлата румънска поезия, но споредъ изследванията на университетския професоръ г. Михалаки Драгомиреску, е цененъ бисеръ и за свѣтовната поезия.

Споредъ Черна, Исусъ е единъ човѣкъ и като човѣкъ е страдалъ, а не Богъ, който е надъ страданията. Но нека дадемъ нѣкои откъслечи отъ тая хубава поема:

Какъ сж могле да стоятъ
на едно мѣсто
Толкова мжка и толкова
доброта?
Нашъ си ти; на слабите и
голите

Нашъ си ти! Кое око нѣкога е видѣло,
Че си се покачилъ на небото, носенъ отъ облаци?
Коя безумна мисль поджвѣрли това нетно
Надъ най-великия измежду мечтателитъ?

Нима можа духътъ ти да побѣгне
При спокойните и щастливите отъ небото,
Когато долу, чрезъ шепотъ и молба,
Толкова мисци потреперватъ и го искатъ?

Не, не! Студенитъ гвоздеи на Голгота
Не те приковаха толкова стегнато къмъ кръста,
Колкото те привърза къмъ тая недостойна земя
Безграничността на човѣшките рани.

Колкото време не поникне всичко що съешъ,
И всичките очи да плачатъ не престанатъ,
Толкова по-много ти, родениятъ отъ човѣци
Ще трѣбва да утещавашъ и прощавашъ;

Толкова много стенания ще чувашъ
И раната ти ще жърви постоянно.—
Укротителъ на хора чрезъ любовъ,
Ти си избралъ най-тежката сжба!

... Но, когато ще изтрѣгнешъ цѣлото човѣчество,
Отъ дългия сънъ на тежко търпение,
Когато не ще има нито мжкз, нито заблуда,
Тогави ти ще се усмихнешъ примиренъ,

Само тогава ангелътъ на почивката,
Ще слѣзне подъ мждротъ ти око:
Ще събере отъ челото ти трънитъ
И ще ти затвори ранитъ на гърдитъ.

(Следва въ 7 страница)

Хр. П. Капитановъ

книжка на списанието „Добруджа де судъ“ [„Южна Добруджа“], подъ редакторството на г. Радъ Рукжрану, гимназиаленъ учителъ отъ Базарджикъ; презъ м. април излѣзе 2 та книжка.

Списанието има за цель да изнася научни изследвания за Южна Добруджа и да подкрепя румънската добруджанска литература.

До сега излѣзлитъ две книжки сж съ спретнати корици, на които има изобразени по единъ изгледъ

отъ Балчикъ, всѣка една книжка имаща по 44 стр. на 8-ма, отъ гланцова книга. Предговора отъ първата книжка разкрива целия на списанието:

— „Потегляме на пътъ безъ страхъ, че препятствията ще ни възспратъ по пътя. Нашия пътъ е правъ и устременъ въ успѣха, стремимъ къмъ една определена целъ. Тия, които днесъ живеятъ румънски животъ въ тая земя“ (Следва на 7 страница)

Хр. П. Капитановъ

АСЪНЪ БОЕВЪ — Виена

ВЕЩЕСТВЕНАТА КУЛТУРА НА БЪЛГАРИТЪ

Веществената култура на един народ е видимия и исторически въплотения релиеф на неговия гений и воля. Езикът е душата на един народ, народният епос — неговия дух и копнеж, веществените паметници сж историческия отпечатък на гения и творческата воля на един народ. Българинът от всички времена се е стремил да остави видима следа от своето битие и то не по силата на някаква си страсть за притежание или външен блъсък, а единствено по силата на вроденото сирасово съзнание да бъде по-съвършен и по-свободен. Нравствената крепкост на личността, фамилията, държавата зависи от степенята на нейната материална осигуровка, напредък и съвършенство. Българинът, като расов обособен характер е не само роден за работник, селянин или занаятчия, но и за архитект: той притежава здравия мисли и просветен ум. Съ право забелязва американският журналист Маркъм: „Ако българите произхождат от прабългарите, те имат всичкото основание да се гордѣят, ако ли пък те сж славяни, славяните имат дълга да се гордѣят съ българите.“ Макарь, че жбът на времето е разрушил почти всички паметници на българската материална култура — византийци и турци бѣха съ въкове въ еднаква степен немилостиви рушители на всички творчески прояви на българския дух, все пак родната земя е съхранила някои вещевени следи на българското историческо минало, които освидетелствуват недвусмислено съзидателния нагон на българина по всички линии на живота. Родовият белег на българина — средцът на неговата историческа обрисовка, е племенната му способност да съчетава въ жизнена хармония изискванията на живота и полета на духа, да бъде въ еднаква степен труженик и мислител, строител и поет, търговец и войник. Античната гръцка култура нѣкогаше естетично — спекулативен отенък. Гръкът бѣше съзерцател и мразѣше физическата работа: за нея живѣха робитѣ по силата на Платоновата „историческа необходимост“, легнала въ правната основа на гръцката държава и въ цѣлостното проявление на гръцката мисловност и култура. Затова гръкът създаде знаменити паметници на чистото изкуство и предѣлните нему области, но не и на науката, особено приложната. Техниката, географията, историята, юриспруденцията сж видѣли много по-големи майстори въ очитѣ на римляните отколкото на гръците. Егип-

тяните сж били много по-вещи лѣкари и химаци, отколкото гръците, както ни поучава папируса на Еберта. Вавилонци, персийци, индийци, китайци сж били много по-знаменити инженери и астрономи отколкото античните гръци. Гръцката митология е апология на гръцката наивност, повърхностност и едностранчивост. Българите, напротив, бихме могли да сравним съ днешните нѣмци или англичани: те не сж само мислители, но и строители. При това българската култура не е носѣла мѣстен характер, както Римъ, Атина, Картагенъ или Цариградъ, а е била географически и народностно достояние на по-широките маси и то не само български. Когато Асѣн II умира, всички оплакват смъртта му: българи, славяни, ромеи. Българинът е бил въ дѣлата си националист, но тъй като той не е бил империалист, а е искал да заеме само това, което „дѣдитѣ ни сж притежавали съ много по-големо право, отколкото правото на вразитѣ да притежават дори и собственитѣ си земи“ (думи на Калояна), то българинът е въ сжщност борецъ за всечовѣшки идеали и затова създадената от него култура се прегръща като спасително знаме от близки и далечни народи. Иполитъ Тенъ казва, че творческата мощ на един народ се изразява преди всичко въ неговата способност да създава или пресъздава разрушенитѣ вещевени ценности на живота. Нема си спомини въ миналото за тази съзидателна мощ на араби, персийци, сѣдноамериканскитѣ племена (инка), а въ настоящето за нѣмци (30 годишната война), и французи (Наполеон), хугенотскитѣ изселвания, Сѣвнната война. За насъ българите Рилската св. обител, историческия френикъ на българския дух, е най-големата вещевена лѣтопис на нашата борба за право и съществуване. Но редицата на вещевенитѣ паметници на българската култура и слава, е наистина дълга: Болгари — столицата на Волжската българска империя, Приславец — сегашното село Приславъ на Св. Георгиевския ржавъ на Дунава източно отъ Тулча, Плиска — Абоа — култовото свѣтилище на прабългарите, Мадара, Преславъ, Търново — наречено отъ Фр. Каницъ Българския Атонъ (св. Гора), Месемврия, Охридъ, Воденъ, областта Кутмичевица, градовете Болградъ и Кишиневъ създадени отъ българи, безбройните градове и селища създадени въ Тракия и Македония съ българска потъ и кръвъ, както и селищата Винга, Бешеневъ и др. създадени отъ банатскитѣ българи — преселници. Ако като най-типич-

ченъ белегъ на веществената култура приемемъ градостроенето и градоустройството, то ще трѣбва да кажемъ, че въ това отношение на Балканския полуостровъ българите иматъ само единъ съперникъ — румъните. Наистина, странно е, нито гръците отъ Еладе, нито турците, въпреки въковното историческо съществуване не можаха да създадатъ значителни градски селища. Всички турски значителни селища сж дѣло на арменци, евреи, малоазиатски гръци и българи. Въ предѣлитѣ на Сърбия, безъ Бѣлградъ, най-значителни сж селищата въ присъединенитѣ български народностни области. Дори, сравнимъ ли въ количествено, па и качествено отношение българскитѣ градове, съ тия на Австрия безъ Виена, ще трѣбва да признаемъ, че въпреки почти хилядогодишната австрийска култура и политическа свобода, преимуществото е на българска страна. Само въ политическитѣ предѣли на днешна България много градове, така да се каже, израстнаха изъ земята, особено, голѣма частъ отъ онѣзи, чито население днесъ е около или надъ десетъ хиляди жители: Ловечъ, Карнобатъ, Бургасъ, Горна Орѣховица, София, Ломъ, Горна Джумая, Хасково, Стара Загора и др. Па дори днесъ въ малката България има три села, които броятъ надъ десетъ хиляди жители. Професоръ Кьолблъ, преподавателъ въ Виенското висше земеделско училище, понастоящемъ професоръ въ Мюнхенския университетъ (миналата година неговъ ректоръ) два пѣти препътувалъ съ асистента си българската земя, често пѣти е бесѣдвалъ дълго съ пишущия тѣзи редове и при това всѣкога обичае да казва: „Голѣмо впечатление ми направи колосалната мощъ на българина въ изграждането на населенитѣ мѣста, особено столицата, македонскитѣ селища и южна България. Азъ срещнахъ въ България хора, облечени скромно, но които говориха съ съвършенство нѣмски и френски. Азъ като геологъ се запознахъ съ минералогическитѣ сбирки на Софийския университетъ и за тѣхъ трѣбва да нажа: ние бихме се гордѣли, ако ги притежавахме въ Виена. И когато въ последствие, въ време на едно свое пътуване, се запознахъ не далечъ отъ Симплонския тунелъ съ единъ балкански интелектуалецъ, който се нахвърляше срещу българите, азъ бѣхъ длъженъ да му отговоря: ние не сте били въ България, но азъ съмъ билъ тамъ — ние европейците считаме българите за най-жизнеспособния народъ на Балканитѣ и доказателство за това сж заложитѣ на тѣхния народенъ характеръ и веще-

ственитѣ прояви на българската култура. За да видите едното и другото трѣба да отидете въ България. Тогава и ние ще станете приятели на този здравъ, енергиченъ, храбъръ и даровитъ народъ, който отъ пепелищата на миналото е изградилъ своята родина, която заслужава почитта на всички честни хора въ свѣта.“ А професорътъ Пасторъ отъ Виенската техника, ходилъ сжко въ България казва: „Отидете тамъ, за да видите — ние бихме могли да научимъ отъ този народъ много хубави работи, достойни за подражание.“ Колко тѣзи думи се сжждатъ съ онѣзи, казани нѣкога отъ Феликсъ Канитцъ: „Този, който е билъ въ България не може да не обикне българския народъ“.

Творческиятъ духъ, който изгражда съвременна България, е сжщиятъ, на който преди освобождението се е удивлявалъ Канитцъ посещавайки българскитѣ селища, сжщиятъ, който е създавалъ културата на старитѣ българи. Още стариятъ византийски историкъ Захари Риторъ пише: „Въ страната на хунитѣ, отиватъ на портитѣ живѣе единъ народъ — българскитѣ, който си има свой езикъ и свои градове.“ Ако древниятъ историкъ казва изречно, че и прабългарите сж живѣли въ градове, това показва, че въ онова време освенъ византийцитѣ, другитѣ балкански и сѣседни народи едва ли сж притежавали такива. Впрочемъ и арабскитѣ историци описватъ и хвалятъ градовете на „чернитѣ“ т. е. волжскитѣ българи. Инженерното (пионерно) дѣло е било още у старитѣ българи силно развито: неговото начало води отъ построяването на укрепени лагери или селища, наречени аули, които се описватъ отъ византийскитѣ лѣтописци и отъ арабскитѣ историци Алъ Мусуди и Муслимъ Алъ Гарми. Старитѣ българи сж строили сжко и пѣтища и то два вида: единитѣ широки 5 метра, а другитѣ 7 метра. А чѣсж били посветени и въ мостоустройството се вижда отъ два лѣтописа отъ времето на ханъ Омуртагъ. Българите отъ тогава сж били голѣми майстори въ изработката на оржжия и текстилни издѣлия: сж изработенитѣ отъ тѣхъ копия и лѣкове отъ брезово дѣрво [заради гъвкавостта му], българитѣ сж търгували и съ сѣседнитѣ народи, като сж размѣняли тѣзи издѣлия срещу коне. Българскитѣ палатки (обикновено за десетъ души) сж били така изкуствено направени, че императоръ Маврикий ги въвежда и въ византийската войска. Старитѣ българи сж носѣли ботуши [кожени гащи], които сж достигали до колѣнитѣ, които сж били подковани и имали шпори. Рус-

киятъ професоръ Островски твърди въъ основа на арабски източници, че когато руситѣ сж видѣли така облечени българи си казали: „Ние едва ли ще можемъ да се боримъ съ тѣзи българи“. Германскиятъ етнографъ, фонъ Лутшанъ твърди, че народната носия на днешнитѣ руси, особено казакитѣ, е въ висша степенъ заимствувана отъ старитѣ българи. Въ време на дългъ те сж носели една горня дреха — кланникъ, която византийцитѣ наричали gunas: руситѣ и до сега наричатъ подобни дрехи „гуни“, които те преди въкове сж заимствували отъ прабългарите. По свидетелството на лѣтописеца Свидъ, Крумъ е билъ първиятъ реформаторъ въ усъвършенствването на тогавашното българско облекло. Така, че не само непоколебимата воля, но и несъмненото предимство на тѣхната вещевена култура е помогнало на българите да покорятъ и обединятъ само въ източна Мизия седемъ славянски племена. Като се има предъ видъ, че благоустройствената политика на първитѣ български ханове осигури по-голема свобода на българското народно творчество, намъ става понятенъ смисъла на Несторовата лѣтописъ, че рускиятъ князь Светославъ е завладѣлъ въ тогавашна България 80 цѣлѣтущи града, а сжко така и писмото на Светослава до майка си, че не Киевъ, а Преславецъ — богатъ и красивъ български градъ въ втората половина на десетия въкъ, е центъра на всички богатства и красоти идящи отъ България, Византия, Бохемия, Русия, Унгария. Презъ време на Асѣн II българскитѣ народъ се издига високо въ очитѣ на цѣла тогавашна Европа, не само чрезъ своя героизмъ, за който следчатъ обширнитѣ граници на второто българско царство, но и чрезъ своя гений и трудъ, вложени въ многобройнитѣ български издѣлия, които сж били изнасяни въ чужбина. Самъ турскиятъ географъ Хаджи Кафа намира и че презъ време на робството съ вещевенитѣ паметници на българската култура могатъ да се сравнятъ само унгарскитѣ такива. Българите сж и презъ време на робството най-добритѣ жѣлѣзари, зидари, тѣкачи, градинари, мелничари, изобищо занаятчи и земеделци. Българката е била и тогава не само най-търпеливата, но и най-изкуствената жена на Балкана: вкуса и изяществото вложени въ българскитѣ народни носии е доказателство за това. Българскитѣ църкви и манастири сж най-красивитѣ и оригиналнитѣ на Балкана: тѣхната вътрешна и външна архитектура показва, че българския гений не присѣхва и

ЕДИНЪ ТРЕЗВЕНЪ ГЛАСЪ

Понастоящемъ ние нищо не знаемъ за официалните отношения между Румъния и България относно преговорите за приятелство и уреждане на спорните въпроси. Мълчанието между Букурещъ и София, види се чака своето благоприятно време, за да се разрази въ общъ народенъ ентузиазъмъ отъ двете страни на Дунава. Така се развива събитията между София и Българградъ, които дадоха като резултатъ щастливия договоръ за вѣчно приятелство между двете братски страни. И, този е естествениятъ пътъ. За злокобния признак на братоубийствата въ Балканите вече нѣма мѣсто. Това е желанието на народите, на широките народни маси, които изпитали страшните послѣствия на кървавите разпри, искатъ да живеятъ въ миръ и трайно разбирателство.

Официалните отношения между Румъния и България, както казахме, не ги познаваме. Сбаче, едно друго обстоятелство идва да ни зарадва: желанието на народа, трѣзвата мисль и искрениотъ подбудни на жителите отъ едната и отъ другата страна за по-скорошното разбирателство и уякчаване отношенията между двете съседни държави.

Констанцениятъ еженевникъ „Dobroja Juna“ отъ 20 т. м. на челно мѣсто помѣства една знаменателна статия относно румъно-българските отношения, отъ която по-важните пасажии дословно предаваме по-долу, да се види, че румънскиятъ гражданинъ има трѣзва мисль по тоя въпросъ и не крие онова върховно желание, което съ всѣки изминатъ день, все повече се налага. Авторътъ на горната статия е адвокатъ отъ Адамъ-Клисе, г. Ионъ Дину, който съ внушителни слова се провиква:

— „Между двата православни народи не е имало само приятелство, но едно истинско и неопровержимо единство... Както до сега — така и за винаги красивите Карпати пазятъ своите славяно-български имена обземайки за вѣчни времена войствеността и просвѣтната дейностъ за румънската кауза... Наредени още отъ създаването ни по тия краища, да живеемъ и да се развиваме наравно и нераздѣлно съ тая яка фино-олтайска издѣлка, облагодарена на славянския трупъ, повече

отъ хиляда години говорятъ за връзки невъзможни да се скъсатъ нѣкога... Говорятъ словата на хроникарите, свидетелствуватъ неопровержимо белези по надгробните камъни, свидетелствува намята топонимия... Тогава каква друга категорична повелъ се очаква, за да се установятъ миналите положения, които нѣматъ освенъ доказани и неопровержими плодове за двата народа?.. Всѣки мигъ на забвения смѣтамъ за много голяма грѣшка, което ще иска своето наказание. Всѣко мждруване отъ наша страна е усложнено обстоятелство. Всѣки отказъ е истинско самоубийство... Колкото се отнася за насъ, като румънци между Дунава и морето, трѣбва да благословимъ тоя желанъ и щастливъ часъ. Познавайки българите, особено българското малцинство отъ Добруджа, ще направимъ една сигурна крачка къмъ заздравяването на едно общо

приятелство. И това ще бѣде за всички ни отъ голяма полза. Имаме достатъчно много неприятели, за да не искаме късното приятелство, съ нищо неоправдано, на юзъ — готово да ни подаде братска ръка“.

Горните редове красноречиво говорятъ за чувството на истинския румънецъ, който като сънотеленъ синъ на една страна, захвърля всичко ограничено и тѣсногърдо и гледа презъ призмата на широките възможности за благоденствието на своето отечество. Съ свързането на здраво приятелство двете съседни страни ще иматъ несъмнена полза по всички направления. На първо мѣсто, тѣ ще бѣдатъ стопански уякчени — първото условие въ дешните времена да бѣдешъ силенъ и почитанъ.

Я. х. Я.

Една ученическа забава

въ градъ Силистра

Силистра — На 17 и 18 априлъ т. г., вечерта българското първоначално училище отъ градъ Силистра представи съ ученици и ученички отъ всички отдѣления детската пиеса „Разковниче“ отъ Денчо Марчовски. Като миналата година, така и сега нашите сънародници имаха възможността да прекаратъ два крайно приятни часа и да видятъ на сцената своите деца. Отъ самото начало трѣбва да изкажемъ благодарностите си на г-нъ П. Марновъ, декоратора на бълг. театрална секция, който бѣ декориралъ сцената и задоволи окото и на най-взискателния художникъ.

Гората, дѣнера-входъ, за палата на джуджетата, колибата на магьосницата, както и бѣлитъ премѣни на самодивите представляваха една възшебна гледка.

Пиеската бѣ представена въ форма на мелодрама. Цѣлата пиеска бѣше аккомпанирана отъ ученически оркестъръ при мжжката гимназия, подъ диригентството на г. П. Пѣевъ, учител по музика.

Деца играха отлично. Препълнениятъ съ публика салонъ не ги смути. Тѣ проявиха на сцената такова самообладание и свобода, като чели се намираха въ класната стая презъ време на междучасие.

Учителката Бл. Хр. Ан-

дреева, проникнала дълбоко въ духа и смисъла на пиесата, е подготвила и режисира децата съ голяма вещина и умение. Малките артисти подчертаха дебело ония мѣста и фрази, чрезъ които авторътъ посочва дадени важни положения и характери. Суетната горделивостъ на Цѣтанка, добротата на джуджетата, неумолимостта на магьосницата, справедливостта и отмъщението на феята бѣха отлично изпълнени и оставиха дълбоки впечатления у зрителите.

Балетите на самодивите и джуджетата изтрѣгнаха отъ публиката многократни и силни ржкоплекания и възторзи. Г-жа Ив. Чаушева, учителка при първоначалното ни училище, доказа още веднажъ, че наистина е добра познавачка на пластично-ритмичните движения. И най-после, нека да подчертаемъ отъ това мѣсто заслугите на цѣлия учителски персоналъ, начело съ неуморния директоръ г-нъ Хр. Андреевъ, съ който съ право може да се гордеемъ.

Д. Курдумановъ

За проданъ праздно мѣсто

1200 кв. м. на ул. „Доамна Кияна“ (срѣщу румънската мжжка гимназия).

Споразумение редакцията

ВЕЩЕСТВЕНАТА КУЛТУРА НА БЪЛГАРИТЕ

(Продължение отъ 3-та страница)

подъ резеца на най-тежката тирания. Много отъ монументалните джамии сж строени сжщо отъ майстори българи. Ф. Канитцъ пише въ своята „Дунавска България“, че най-значителния архитектурически паметникъ въ предѣлите на нѣкогашната Отоманска империя, следъ църквата „Св. София“ въ Цариградъ, е построения отъ българи мостъ на рѣката Янтра при Търново.

Югославските инженери презъ време на обиколката си въ България казали, че „българите строятъ за да прославятъ народа си.“ За българското земедѣлие ние бихме могли да преведемъ една съвкупностъ отъ лични и колективни хвалебни мнения. Какво впечатление оставя у чужденците единъ такъвъ архитектуренъ бисеръ като църквата „Александъръ Невски“ щомъ единъ американецъ е вписалъ въ златната книга на храма: „Азъ съмъ виждалъ много монументални построй-

ки, но не съмъ виждалъ по-грандиозна постройка отъ този Божи домъ!“ Българската блуза — съчетание на народния вкусъ и цѣтоте, е днесъ въ сръдна и западна Европа едно нарицателно име, както българското кисело млѣко.

Българските керамични и порцеланови издѣлци сж истинска сензация за европейците ние не веднажъ сме установили това при лотарията на такива предмети превъ време на българските балове въ чужбина. При това чужденците биватъ главно привлечени отъ народно-самобитното въ тѣхъ издѣлци. Затова ние разбираме думите на директора на Лайпциския панаиръ казвайки пословично: „Вие, българи, ще станете най-художествения народъ въ Европа, ако успѣете въ своите масови издѣлци да запазите вкуса и стила, които сж съхранили въ тѣхъ вашата култура и народенъ гений“.

Приятелството между

България и Югославия
все повече се уякчава

Столичните гестници предаватъ съобщението отъ София, че мѣрката за разрушение на укрепленията по-българо-югославянската граница, била посрещната съ ентузиазъмъ въ двете страни.

Югославянското правителство заповѣдало да се премахнатъ телените мрежи, да се унищожатъ окопите и възлечитъ ями по цѣлото протежението на границата. А както е известно, до днесъ едно равстояние отъ 450 км. по границата бѣ укрепено по начинъ, щото

не можеше да проникне ни жива душа. Населението отъ двете страни по тѣ наречената кървава граница, днесъ, следъ цѣли 18 години, отдѣхва спокойно.

Както югославянския, така и българския печатъ се изказватъ, че тая българо-югославянска мѣрка най-щастливо събитие следъ сключването на договора за вѣчно приятелство между двете съседни държави.

ЧЕТИ ВЕСТНИКЪ
Добруджански гласъ

Д-ръ Тодоръ С. Чакъровъ

— СИЛИСТРА —

съобщава на почитаемите си пациенти, че отъ 1 априлъ т. г. премѣсти добре уредения си медицински кабинетъ отъ ул. „Букурещъ“ въ новопостроената си къща на

ул. „Генералъ Хъждеу“ № 20
Приема болни всѣки день

15 — 5

Печатница „ИЗВОРЪ“

Културни прояви въ нашето гимназии

Веднажъ през седмица-та както учениците, така и учениците на двете гимназии изнасят реферати на най-различни теми. Първите ръководени от учителя и нещомалко изпълнение съ най-големи подробности въ българския език и съ упоритъ до себеотрицание трудъ и постоянство на известната намъ литераторка, г-ца Блага Александрова. А вторитъ — отъ г. Б. Дърленски, който бди за успешното изнасяне на рефератитъ и добрия възходъ на сжпата ни младежъ.

Между ученическитъ такива се изнасятъ и отъ учители. На 10 април 1937 г. учителя по тѣлесно възпитание г. Ив. Ст. Мавродиевъ, изнесе предъ голѣмъ брой ученици и ученички своя рефератъ: „Какво трѣбва да знаемъ и да вършимъ, за да бъдемъ здрави и да доживѣемъ дълбоки старини“, придруженъ съ добре подготвена литературно-музикална забава отъ сжция, съ ученицитъ отъ IV кл., на които е и кл. наставникъ.

Референтика каза още въ увода си, че границата на човѣка е надъ 100 години, но причината за скорото остаряване и смъртъ е, че много сме се отдалечили отъ природата и нейнитъ закони, и че всѣки трѣбва да познава отчасти функциитъ на своето тѣло и отношенията му съ околния свѣтъ и тогава всѣки би билъ лѣкаръ на себе си и не би ставали тия поражения. Той даде много примѣри и наставления какъ да живѣемъ като подчерта, че трѣбва всецѣло да използваме природнитъ дарове, които сж основата на живота: въздуха, слънцето, водата, естестве-

ната храна и тѣлеснитъ движения (гимнастика, спортъ, екскурзии, излѣти и т. н.)

Последва веселата частъ: декламация Баща отъ Хр. Ц. Борина изп. Георгиевъ Божо, която предаде съ чувство: Дуетъ — народенъ мотивъ Димчевъ Ив. и Енчевъ Ен. изп. задоволително; ржченица: — Киселковъ Л., Станчевъ Р., Христовъ Н. и Димитровъ Д. отъ които двамата облечени като момичета въ народна носия, бѣха предметъ на смѣхъ и оживление. Изпълнението бѣше много добро; Сжъ следъ сражение, декламира успешно Димчевъ Ив.; Соло — николо — народна китка, облеченъ въ народна носия, изпълни много добре Константиновъ Миланъ; хумореска „Амо Мино“, изп. Константинъ Миланъ съ истинско артистично умение, съ което залъ въ смѣхъ всички присутствующи; концерто рисование — Киселковъ Л., като предаде единъ доста хубавъ пейзажъ.

И на края се изнесе духовитата едновѣтна комедия отъ Ив. Андрейчинъ „Другаритъ въ обсада“. Участваха: Симеонъ С. Георгиевъ Б., Киселковъ Л., Константиновъ М., Петровъ М. и Димитровъ Д. Всички играха успешно.

Благодарностъ

Подписаниятъ Стефанъ Николовъ, изказва въ тоя начинъ горещата си благодарностъ на г-нъ д-ръ А. Любчакъ, който съ голѣма грижа, внимание, неуморностъ и разбираня избави жена ми отъ явна смъртъ.

Хвала на такива лекари!

Съ почитание: Ст. Николовъ
Базарджикъ 26 април 1937
25 — 3

Недобросъвестенъ служителъ

Силистра — Оплакватъ се жителитъ на селото Айдемиръ и Сребърна отъ ветеринарния агентъ Матю Янакевъ Бояджиевъ отъ Доймушларъ, че имъ правялъ разни мизерии при преглеждането на добитъка отъ околийския лѣкаръ. Вземалъ кокошки, вино и разни съестни продукти. Който не давалъ, каралъ ветеринарния лѣкаръ да изкара болни конетъ имъ и следъ това да ги разкарва до Доймушларъ да губятъ работното си време.

Обръщаме вниманието на съответнитъ власти да взематъ мѣрки за бързото изправяне на тия нѣща, за да не стане нужда да изнасяме подробности.

Катастрофални наводнения въ северна Добружа

11 села около Тулча
подъ вода

Стъ Тулча съобщаватъ, че поради прииждането на Дунава, всички низини били залѣти съ вода, която отъ день на день ставала стихийна. До днесъ, 11 села отъ Тулчанско сж били буквално наводнени. Водитъ на Дунава се слѣли съ тия на блатата и образували цѣло море. Много къщи били срутени. Училищата отъ десетъ дни преустановили занятията си. Пѣтиятъ и превозни съобщения между Тулча и околността ставали само посредствомъ лодкитъ. Пѣтищата, по които ежедневно се движели съ стотици каруци, сж останали подъ водата наравно до 1 м. дълбочина.

Понастоящемъ около 6.000 хектара засѣта площъ напълно била наводнена. Населението било отчаяно. Загубитъ били неизчислими.

Чети и разпространявай
Добруджански гласъ

НОВА ПАРФЮМЕРИЯ

Съобщавамъ на всички любители на хубавото и избраното, че откритъ въ Базарджикъ, на жѣла на ул. Пр. Фердинандъ, ПОДЪ ГРАДСКИЯ ЧАСОВНИКЪ

НАЙ-ДОБРЕ СНАБДЕНАТА

ПАРФЮМЕРИЯ

Тукъ ще намерите всичко потребно за поддържане на тѣло, хигиената на кожата и изобилие на необходимото въ козметиката

ЕДИНСТВЕНИЯ ОБИЛНО УРЕДЕНЪ МАГАЗИНЪ,
ОТЪ ТОЗИ РОДЪ ВЪ ЦѢЛА ДОБРУДЖА

Одеколони, пудри, ружове, кремове, помади, моливи отъ най-прочутитъ фабрики и най-разнообразни видове

съ почитъ ЙОРДАНЪ КАЛИНКОВЪ

ПОСЕТЕТЕ НОВООТКРИТИЯ МАГАЗИНЪ

„ПАЗАРЪ НА НОВОСТИТЕ“

снабденъ съ следующитъ артикули:
МЪЖКИ И ДАМСКИ ПЛАТОВЕ отъ прочутата фабрика „ШЕРКЪ“

за костюми и пардюрата; голѣмъ изборъ отъ копринени платове; горенъ и долненъ отдѣлъ: муселини, крепони и тобракно. хасета всички широчини;
ОТДѢЛЪ МЪЖКИ ГАЛАНТАРИИ:

шапки, връзки, ризи, чорапи; голѣмъ изборъ отъ жарсени копринени ризи. Годешни, свадбени и кръщелни принадлежности и пр. пр. — Цени достъпни за всички —

„Пазаръ на новоститъ“
18 — 9 ул. „И. Г. Дука“ № 120

Д-РЪ Т. ХАНДЖИЕВЪ

Вътрешни, детски и венерически болести
— Приема презъ всѣко време на деня —
Ул. „Принципеса Иляна“ 1 [Шадраланския площадъ] — Базарджикъ

БЛАГА АЛЕКСАНДРОВА

ПО ДУНАВА — ДО БУДАПЕЩА

После, печалното положение на днешна Унгария да не прѣчи на жизнения унгарски народъ да търси забава на така нареченото Кордо, където вечеръ се събира легантия пешенски свѣтъ да ете европейски вестници или различа погледъ по свѣтлалитъ лампи на Буда, въдебно отразени въ хиляди отлѣсъци въ водитъ на Дунава. Вечеръ, действително, Дуна-

вътъ съ свѣтналата Буда отсреща, представя една вълшебна, незабравима гледка! Църквата на Коронасането, църквата Sf. Stefan, радиостанцията, прочутитъ бани Сейчени и Sf. Gellert сж гордостта на унгарци. Банята Sf. Gellert, съ изкуственъ илажъ, се намира въ центъра на града, съ царствено богати зали, въ които, както ни освѣтлеха, се празнуватъ сват-

битъ на унгарскитъ аристократи — и въ които, когато бѣхме тамъ бѣ отседналъ единъ индийски раджа. Нищо по-приказно отъ залитъ, езерото и плажа на Sf. Gellert!

Дневната свѣтлина преминава презъ току открититъ завеси на меки и нѣжни тонове. Въ дебелъ персийски килими потъватъ стѣжкитъ ни. Намирашъ се като като че въ нѣкакво сънувано царство на изящно великолепие и нечуванъ луксъ. Не смѣешъ да говоришъ, а шепнешъ — пъкъ ти иде да се смѣешъ, но се въздържашъ и отъ умора и много впечатления се носитъ като автоматъ по царствено постланитъ подове — Презъ много, безкрай-

ни зали стигаме въ центъра на този чуденъ Sf. Gellert — където се разлѣло грамадно езеро-басейнъ, свѣтнало отъ идеална чистота въ цвѣтъ морско синь. И нѣколкото къщи се нхтре въ водата ни се сториха хора отъ „повиснѣ миръ“, далечъ не приличащи на насъ, прашнитъ, уморени и простосмъртни екскурзианти! Колко самодоволно и спокойно си плаваха тѣ — тѣзи унгарски шляхти въ чистата и свежа вода! За насъ този рай, този освежаваща вода, бѣ по-забранена отъ божествения рай, за които говори библията!

Напуснахме незабравимия Sf. Gellert и потъваме наново

въ умората и гърмежа на Пешенскитъ улици. За моментъ шума на града те оставя, когато влѣзешъ въ сводеститъ тунелни входи на старата

Пешерна църква; предъ многобройнитъ свѣтли слтари на Богоматеръ и Богочовѣка фанатични католици слагатъ свежи цвѣта — и дълго стоятъ на колѣне и шепнатъ искончваемы молитви. Ето и бележитата Avenue Andrássy съ голѣмия модеренъ магазинъ „Paris“ и съ подземната жѣлѣзница. Грамаднитъ магазини на Racoji Corwin, Divatschagnok, Pokk забледняватъ предъ този „Paris“ — съ подвижната си електрическа стѣлба и разнообразието на

ИЗЪ РУМЪНО-БЪЛГАРСКОТО МИНАЛО

В-къ „Румънуль“ и българитѣ

отъ Д. Н. МИНЧЕВЪ

Въ единъ миналогодишенъ брой на „Добруджански гласъ“ бѣхме писали за връзките на видния румънски държавникъ К. А. Росети съ българитѣ. Безспорно, твърде характерни и важни сж отношенията на групата около Росети съ изразителитѣ на бълг. производително дѣло въ 1866 | 67.

Румънскиятъ виденъ публицистъ, г. Октавъ Минаръ е написалъ специална студия озаглавена С. А. Rosetti și bulgarii (К. А. Росети и българитѣ), обаче за жалостъ неиздадена и до сега. Надписаниятъ ръкописенъ трудъ би далъ много ценни сведения за румъно-българскитѣ отношения презъ тая епоха, ето защо мислимъ, че издаванетоъ му се налага. Имахме случая да прочетемъ нѣколко извадки отъ студията на г. Минаръ и това бѣше достатъчно да ни докаже ценността, която се крие у нея.

К. А. Росети е той, който заедно съ Ив. Касабовъ туря начало на „румъно-българския комитетъ“, презъ м. мартъ 1866 г. Целта на комитета е била да брани интереситѣ на двата народа спрямо Отоманската империя. Заедно съ Ионъ Братяну, тѣ сж защищавали не еднажъ каузата на българитѣ-емигранти намѣрили убежище въ Румъния.

В-къ „Românul“ („Румънинъ“) е билъ собственостъ и подъ редакцията на Росети. Въ колонитѣ на „Румънуль“ често пѣти, а най-вече презъ пер. да на годинитѣ 1866 | 67, сж се печатали статии, бележки и пр. писани отъ самия него, отъ политическитѣ сѣмишленици румъни и много българи, върху българ-

ския въпросъ.

Въ броя на „Румънуль“ отъ 12 октомврий 1866 г. е помѣстенъ позивъ подписанъ отъ Г. Баронзи, Д. П. Войниковъ и Д. Великсинъ, чрезъ който се съобщава за предстоящото издаване на в-къ „Дунавска Зора“ въ Браила. Въ заключението позива завършва така: „Основавайки се на хубавитѣ и патриотически чувства на синоветѣ на тѣзи два народа, вѣковни приятели и дълго време братя въ нещастия, надѣваме се съ убеждение, че нашето предложение, което има повече мораленъ, отколкото материаленъ интересъ, не ще закъснѣе да намѣри ехо въ благороднитѣ и мѣ сърдца за реализиране на една целъ отъ общъ интересъ“.

Въ единъ другъ брой на сжщия вестникъ, отъ 29 мартъ 1867 г., е помѣстена статия, отъ която цитираме следната фраза:

„Българики мжже, въ деня когато ще удариха на вашата независимостъ ще намѣрите въ Румъния една сестра, една съюзница, а въ нашия младъ и храбъръ князь, единъ сжщественъ и незаинтересованъ щитъ на вашето отечество.“

Споредъ признанията на самия Росети той е билъ спечеленъ за българската кауза, поради силното впечатление, което сж му направили водачитѣ на бълг. революция. К. А. Росети често е изказвалъ възхищението си отъ дѣлото на българитѣ. Бълг. централенъ революционенъ комитетъ му е предложилъ да субсидира „Румънуль“, обаче той отказалъ.

Отъ едно подробно разглеждане на колекцитѣ на

Вести отъ Констанца

— На 16 априлъ се помина следъ дълго и мъчително боледуване нашия добъръ съгражданинъ Дончо Атанасовъ, дългогодишенъ търговецъ. Покойникътъ се радваше на почитта на всички, които го бѣха познали, бидейки единъ добъръ и честенъ човѣкъ. Умира на 55 г. възраст, оставайки следъ себе си само съжаления.

Миръ на праха му!

— На 9 май ще се представи на нашата сцена оперетата „Братъ и сестра“ съ участието на хориститѣ отъ църковния хоръ. Оперетата ще се дирижира отъ г. К. Калинковъ.

Ликвидиране на малцинственитѣ кооперативи

Столичнитѣ вестници предаватъ едно съобщение, споредъ което, малцинственитѣ кооперативни сдружения, не изпълнявайки законнитѣ условия отъ закона за кооперативитѣ, ще бждатъ поставени подъ ликвидация. Тѣхната дейностъ ще бжде контролирана отъ специална комисия, съставена отъ главнитѣ инспектори на Централнитѣ Кооперативи.

Малцинственитѣ кооперативни сдружения, които не сж се съобразили съ законнитѣ положения ще бждатъ направо закрити.

По такъвъ начинъ малцинственитѣ кооперативи ще бждатъ поставени въ много деликатно положение.

В-къ „Румънуль“, ще блеснатъ нови страници изъ тогавашнитѣ взаимни отношения между румъни и българи.

Гостуването на театъръ „Студия“ отъ Базарджикъ въ Констанца

Констанца — Дружество-то „Славия“ имаше щастливата идея да покани театъръ „Студия“ при Бълг. Култ. Общество отъ градъ Базарджикъ да представи на констанценската сцена нѣщо изъ своя репертуаръ. По този начинъ се помагаше за взаимното опознаване между Базарджикъ и Констанца, а отъ друга, се обогатяваше живота на културния животъ отъ града ни, който тази година бѣше, за жалостъ, твърде анемиченъ.

Гостуването на театъръ „Студия“ доказа за лишентъ пжтъ, че нашитѣ граждани сж готовностъ се отзоваватъ на сериознитѣ културни прояви. Голѣмиятъ театраленъ салонъ „Изворъ“ на Обществото ни, бѣше препълненъ отъ народъ.

Театъръ „Студия“ представи триактната битова пиеса „Бойка“ на Д. Гимиджийски подъ режисюрството на г. Ат. Поповъ, както и „Бай Леонида предъ реакцията“, познатия фарсъ на голѣмия румънски писателъ И. Л. Караджале.

Останахме възхитени отъ хубавата игра на нашитѣ гости артисти. Пиесата на Д. Гимиджийски направи

дълбоко впечатление и се хареса на всички. Не намирамъ за нужно да се пирамъ по отдѣлно върху играта на артиститѣ, защото всички играха добре. Пролога и епилога къмъ пиесата, отъ г. Ат. Поповъ, бѣха много успѣшни.

Въ фарса „Бай Леонида предъ реакцията“, ролитѣ бѣха сполучливо изнесени отъ г-ца Зарѣвска, А. Маринова и г. Ат. Поповъ. Аплодисментитѣ на многобройната публика отплатиха скромно хубавата игра на участващитѣ.

Следъ това имаше танцова частъ. Струненъ оркестъръ подъ вѣщото ръководство на познатия музикаленъ дѣецъ, г. Бъчваровъ допринесе много за приятното и задушевно прекарване до зори.

Констанценскитѣ граждани ще запазятъ най-добри спомени отъ гостуването на театъръ „Студия“. Нека тева бжде едно щастливо начало.

Отбелязваме още веднажъ съ удоволствие похвалната инициатива на д-во „Славия“, което имаше идеята да създаде това мило културно тържество.

МИТКО

Градобитнина!

Осигурете си посѣвитѣ срещу тая ужасна стихия! Правете осигуровкитѣ си при добре познато на насъ лице, за да бждете улеснявани въ случай на нещастие. Моята агенция се е старала винаги да задоволява клиентитѣ си въ случай на градушка. Многократкитѣ благодарности, отправлени чрезъ печата, потвърждаватъ, че д-во „NATIONALA“ плаща най-добре и най-бързо. Ние не принуждаваме клиентитѣ си да платятъ полицитѣ си, пѣкъ следъ това да си получатъ паритѣ за загубата. Ние плащаме загубата преди падежа на полицитѣ.

Базарджикъ, априлъ 1937 г.

19—11

Г. Атанасовъ

ул. „Пр. Михай“ 21 (срещу градския часовникъ)

моднитѣ си артикули. Цѣлъ единъ день единъ день едва ли ще ги стигне, за да разгледашъ обилнотъ въ съдържанието на този премеренъ магазинъ! Но динамиката на града заглъхва задъ тебъ, когато по висящия мостъ Sf. Elizabetha навлѣзешъ следъ дългъ пешеходъ на островъ въ Св. Маргарета. Дълги неизкончаеми алеи, по моравитѣ се разхождатъ царски физани и следъ нѣколко часа стигащъ до централното казино на острова, отъ което недалечъ се намира и откритата термална баня — и плажъ „Sf. Margarete“.

Водата е топла — и цѣлебна. Въ казиното оркестъръ свири опери отъ Вагнеръ, Би-

зе и др. Предъ маситѣ унгарци — италиянци и др. народности — стоятъ наметнати съ красиви унгарски шалове, [съ които услужва самото казино] понеже на островъ е хладно вечеръ и следъ най-горещия лѣтенъ день.

И пакъ новъ день, и пакъ безкрайна умора отъ ходене и гледане. Трамвай ни отвежда на срещуположения край на града въ Angel-Park — Пещенския Пратеръ, който предлага смѣхъ и пѣстри развлечения: кжшата на смѣхъ, кжшата на смъртта, въздушна желѣзница, която лети на стремителни и страховити зигзази, високи и бързи върте-

лежки, на които сж поставени аероплани, движещи се въ шеметна бързина. Но една отъ най-интереснитѣ гледки представя водоскока отъ изкуствени вълни, високи десетки метра, и освѣтявани съ цвѣтний прожектори въ синьо, пламъчно червено, лилаво, розово и т. н. Хиляденъ народъ се тѣли около този звезденъ водоскокъ, който като пламтяща звезда се очертава на стѣмненото небе.

Настана последниятъ ни день, който трѣбваше да оставимъ въ унгарската столица. Че скоро дойде часътъ, когато видѣхме отново висящитѣ мостове надъ Дунава: Сейчени, Фр. Йосифъ, Елизабета, но този пжтъ, не за да преминемъ

по тѣхъ пешъ или въ трамвай, а подъ тѣхъ — въ парахода, който ни чакаше на пристанището.

Параходътъ потегли въ обратенъ пжтъ и бавно почна да чезне предъ погледитѣ ни красивата Буда-Пеща: Този пжтъ небето се смрачи и въ нощта проблѣсваха далечни свѣткавици. Параходътъ бѣ пъленъ съ българчета, връщащи се отъ Берлинската Олимпияда. Гръмнаха български пѣсни. Само нѣколко нѣмци и унгарци стояха мълчаливо и пушеха. Прелестната Буда-Пеща се бѣше скрила отдавна въ нощта и черенъ равентъ мракъ се стелѣше надъ рѣката.

Излѣзе силенъ вѣтъръ. Во-

дата зашумъ неспокойно водни прѣски достигаха чакъ до стоящитѣ на палубата.

Параходътъ бавно застигаше целта си — Лоискотъ пристанище.

И когато следъ шумъ и хаосъ прегледъ на вѣщитѣ на ломската митница, се намѣрихъ ме въ купетата на влака Ломъ—София — приветнитѣ красиви безъ гримъ лица на унгаркитѣ, приветниятъ изобозъ на този културенъ вежливъ народъ, който те среща на всѣка стѣпка съ teșek, kirēm (моля!); прелестната Буда-Пеща, рѣката и бавния кокетенъ параходъ Сепаративъ ми се сториха единъ сѣнуванъ сѣнь.

[КРАЙ]

ЖИВОТА НА МАЛЦИНСТВОТА

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ

„Христосъ Възкресе!“
Разнесе се вестта между старите християни, че Той, Богочовкътъ, лекарътъ на болните, подкрепителътъ на бедните, всезнающиятъ, но скромниятъ, следъ като бѣ тѣй жестоко мѣченъ, мотъ хуленъ и осѣденъ на смъртъ — възкресналъ. Вестта за Неговото възкресение се понесе отъ уста на уста и съ свѣтлава бързина се прѣсна по цѣлия свѣтъ.

И раздвижи се всичко живо. Последователитъ му мѣлкомъ ликуваха, а Неговитъ противници продължаваха да злословятъ. И единитъ и другитъ, обаче, бѣха смаени. Тѣ дори не вѣрваха на слуховѣтъ, а искаха да видятъ съ очитъ си...

Той учеше и единитъ и другитъ — всички, да вѣрватъ. Той проповѣдаваше вѣчението между човѣчество вѣрата, надеждата и любовта.

Едни вѣрваха въ Него, други — не. Той обичаше единитъ, и другитъ едѣкво — не правѣше разлика. Дори и тогава когѣто тѣлпата крещѣше: „Разни Го, разни Го“, Той каза: „Прости имъ Господи, тѣ не знаятъ какъ да правятъ“.

Той бѣте великъ измежду най-великитъ и остана ненадминатъ; Неговото учение остана да крепи вѣрата, надеждата и любовта и следъ 1936 година. Съ тая вѣра живеятъ

всички народи, съ нея живеятъ и народностнитъ малцинства...

Христосъ Възкресе!

Мнозинствата държатъ положението въ рѣцетъ си. Отъ тѣхъ зависи съдбата на малцинствата — на оскѣрбенитъ, на потиснатитъ, на онеправданитъ. Често се чуватъ гласове: „внѣ и долу малцинствата!“ Но намиратъ се още и въ мнозинствата съзнателни, не е стигнатъ още Пилатъ?!

Христосъ Възкресе!

Всички искатъ миръ, а се готвятъ за война.

Мирътъ е най-много желаниятъ отъ малцинствата. Той е тѣхното спасение. Тѣ вѣрватъ въ Христа и въ учението му. Тѣй както Той вѣрваше, че ще възкресе. И малцинствата си иматъ свое вѣрую.

Вѣрата е най-надеждното у човѣка и тя крепи неговия духъ. Малцинствата сж човѣци и тѣ вѣрватъ. Съ тая вѣра тѣ живеятъ и тя ги води къмъ Голгота или Възкресение.

Христосъ вѣрваше и тѣ вѣрватъ.

Христосъ Възкресе, на всички народности малцинства!

Ат. Цвѣтковъ

Чети в-къ
Добруджански гласъ

Тежненіята на зидаритъ

Работницитъ зидари отъ града ни пращатъ едно писмо, съ молба да му дадемъ гласност. Въ него се казва, че въпрѣки образуваниятъ зидарски синдикатъ, отдѣлнитъ предприемачи не работятъ еднно, конкуриратъ се и по тѣкъвъ начинъ увреждатъ на интереситъ на работницитъ зидари, които отъ непосилния трудъ едва си ивкарватъ прехраната.

Въ града ежегодно се изкарвали строежи до 3 милиона лей, които при наличната конкуренция, спадала почти на половина. Освенъ това, нѣмало кой да се грижи за зидаритъ станали инвалиди отъ работата.

Въ писмото се апелира къмъ предприемачитъ да работятъ въ съгласие, да не пренебрегнатъ интереситъ на зидаритъ работници и най-вече да не се конкуриратъ.

Добруджа, Възкресение Христово и румънската поезия

[Продължение отъ 2 стр.]

Синѣтъ на Добруджа най-добре познава човѣшкитъ мъки и Христовото страдание. Тѣ сж въ душата му и затова така непринудено ги изназва.

Исусъ на П. Черна не е тоя отъ черковнитъ икони, нито тоя отъ скѣпнитъ картини на угонитъ. Той е вѣрата въ по-добри дни „на слабитъ и гелитъ“, когото „привѣрзва къмъ тая недостойна земя, безграничността на човѣшкитъ рани“.

Нека бждемъ радостни, че отъ срѣдата на добруджанскитъ българи се отлѣчи голѣмия поетъ Панайотъ Станчовъ — Черна, който дари ограданото човѣчество съ еана отъ най-хубавитъ поеми за Исусъ — синъ Човѣчески.

Хр. П. Капитановъ

ИСУСЪ

Въ злокобния шепотъ на една мрачна нощъ, безбожници съ дивѣ победни вико̀ве разпнаха благия Исусъ. Нито кроткия погледъ на Богочовѣка, нито изкривеното Му отъ мъка лице, можѣха да смекчатъ коравитъ имъ натокамъкъ сърдѣца. Защото тѣхнитъ черни души не можеше да трогне освенъ звѣнѣтъ на златнитъ монети, а неправдата и злобата бѣха единственитъ за тѣхъ пжтеводни звезди въ живота.

И тѣ разпнаха Христа. Разпнаха Истината, разпнаха Правдата, разпнаха Любовта къмъ ближния. А кроткиятъ Исусъ търпеливо понасяше всички непоносими страдания. Защото чрезъ тѣхъ Той изкупваше грѣховетъ на цѣлото грѣшно човѣчество. И сега, съ своята мъченическа смъртъ, Той дълбоко желаше да разпали въ душитъ на всички живиятъ пламъкъ на Истината, на Доброто, на Братската любовъ къмъ ближния.

И когато най-после страданието изсмука и сетнитъ сили на измѣчената Му душа — Той бавно оброчи глава и дългитъ Мукждрици, като майчини рѣце замилваха окжпанитъ Му въ

сълзи страни.

Той плачеше, но въ кроткия Му умирающъ погледъ продължаваше да плува безграничната любовъ къмъ тия, за които Той изнесе на Голгота тежкия кръстъ.

Той трепна. Тиха усмивка озари страдалческото Му лице: бѣ нѣжната усмивка на всичко прощаващия...

И Исусъ мъченически издѣхна на кръста.

Но издѣхна, за да възкрѣсне въ душитъ на милионитъ свои ученици и съ крѣвавитъ стѣпки на мъченическата си смъртъ да отбележи въ книгата на вѣковетъ розовия изгрѣвъ на една нова вѣра, на единъ новъ, свещенъ идеалъ.

И сега, когато звѣнѣтъ на великденскитъ камбани съ празнична радостъ вѣсти тържеството на свѣтлата вѣра въ Христа, нашиятъ погледъ се губи въ далечното минало и тамъ, на върха на мрачната Голгота се спира върку свѣтлия кръстъ на страданието, на който Всеблагия съ умирающъ гласъ шепнѣше за сега пжтъ на тия, за които толкова страда:

„Обичайте се единъ други“.

гр. Балчикъ Л. Гандевъ

Важно за пчеларитъ

Донсямъ до знание на всички нуждающи се клиенти, че доставихъ нова преса за изработване на изкуствени и пчелни пити, които превзхождатъ досегашнитъ по това, че правятъ пититъ по-тънки и по-хубави.

Стоянъ Баръмовъ
ул. „Режеле Кароль“ 149
— Базарджикъ —
21 — 4

Продава се вършачка

(батоза) въ много добро състояние, система Флейтеръ, 12 конски сили. Съ новъ ремѣкъ (кайшъ) 32 м. дългъ.

Споразумение
Георге Ташка
ул. „И. Г. Дука“ № 27
Въ депозита на Циферманъ
24—5

ногоцѣтенъ кжтъ, длѣжни да подготвятъ новъ житъ за тия, които ще се даватъ отъ единъ новъ румѣлъ.

Новитъ поколѣния, които раждатъ по тия мѣста, трѣба да си познаватъ родината, да се научатъ да я нѣятъ и да я обичатъ, за да я бранятъ.

За да се подчертае и оавдае така ясно опредѣната целъ, помѣстватъ статии предимно за историческото минало на Добруджа. Когато добре се знава миналото, лесно се цѣтѣва настоящето. Непосва и областна добруджанска литература. Но не предадемъ съдържанието на двѣтъ излѣзли до

сега книжки, което по само себе си е интересно:

— С. Мехединци, професоръ по география отъ Букурещкия университетъ — „Заздравени и излекувани граници“; Радю Рукжряну, учителъ отъ Базарджишката гимназия, редакторъ на списанието — Южна Добруджа; Йонъ Лолу, основенъ учителъ въ Базарджикъ — „Покана къмъ добруджанизмъ“; Емилъ Папазису, основенъ учителъ въ Базарджикъ, аромѣнски поетъ, — Пиндска Валада и Стражѣтъ на Пиндъ; Данъ Валентинъ, вѣроятно прикрито име на Р. Рукжряну — „Стари икони отъ преди 109 г., предава описанието на

Базарджикъ, написано отъ френския пжтеописателъ — Викторъ де Берна; Клементъ Ворникулъ, пакъ вѣроятно прикрито име — Преживени страници, отъ Пиа Алимѣнѣяну, добруджански разкази. Това е съдържанието на 1-ва книжка.

Втората книжка е по-разнообразна:

— С. Маркулеску, учителъ въ каварненската прогимназия, докторантъ по литература и философия — Какъ се подхранва едно убеждение; — българитъ фалшифицирали историческата истина относно Добруджа; Гр. Салчану — Стихове; К. Д. Константинеску — Мирѣщи, директоръ на румънската базарджишка гимназия —

Румѣнски елементъ въ Кадрилатера преди 1913 г.; Клементъ Ворникулъ — Стихове; Мирѣя Рошкулѣцъ, докторъ по икономическитъ науки — Изъ икономическата история на Балчикъ; Емилъ Папазису — Балчишкия Бей, стихове; Йонъ Лолу — Добруджа въ книги; Ф. Челя — Македонска — стихове; Р. Рукжряну — Трансилвански румѣнци въ Южна Добруджа; Алекс. Н. Папагеорге, беседа четена предъ Букурещкото радио — Крепости въ Южна Добруджа, и бележки.

Както се вижда съдържанието е разнообразно и интересно за всички интересувачи се за едбинитъ на Добруджа.

Повечето трудове сж издържани, сериозни и интересни, изключая статията на г. С. Мехединци.

Който преплита обективното историческо търсене на истината съ преходнитъ настоящи политически настроения.

За сега само отбелязваме появата на сп. „Добруджа де Судъ“. Наскоро обстойно ще разгледаме поинтереснитъ статии въ това румѣнско добруджанско списание.

Хр. П. Капитановъ

Чети в-къ
„Добруджански гласъ“

Разкрити фалшификации

на съдебни решения по проверката на
земитъ въ Дуросторъ

Силистра — На лице състоиците дѣла заведени предъ съдилищата за беззакония вършени отъ отговорни и неотговорни фактори.

Сега се разкриватъ нови фалшификации на съдебни решения по проверка на земитъ съгласно закона за Н. Добруджа. Днесъ разликата е тая, че други плащатъ.

Три селяни отъ окръга Сорока—Северна Бесарабия, дошли отъ 10—15 дни въ нашия окръгъ да купуватъ земи.

Чули хорицата, че въ Добруджа се настаняватъ вече чокоси, закупуватъ на безценица земи по 2—3000 лей хектара при едно важно условие: да бждатъ отъ румънски произходъ!

Идвагъ въ Силистра, разхождатъ се изъ окръга и намиратъ търсенитъ земи въ с. Кочмаръ, Куртъ-Бунарско.

Влизатъ въ преговори съ единъ турчинъ отъ това село, който имъ продава 31 хектара земя за 90.000 лей.

Идвагъ въ Силистра да се снабдятъ съ нужните документи. Турчинътъ ги завежда въ писалището на адвоката Виржилъ Гику и се пазарятъ съ секретаря му, общоизвестниятъ Думитру Емилианъ и му броятъ 15.000 лей за изработване на документитъ. На втория денъ биватъ изпълнени всички формалности и документитъ внесени въ съда.

Тримата сега собственици отиватъ въ Куртъ-Бунаръ и искатъ отъ околийския агрономъ да имъ опредѣли нивитъ, понеже сж останали въ резервата запазени за непривършенитъ дѣла по проверка на земитъ. О баче останали изненадани, като чуватъ, че турчинътъ нѣма никакъвъ земеделски имотъ въ това село, а и тия които иматъ такива, минаватъ направо въ собственост на държавата, съгласно сключената напоследъкъ конвенция между Румъния и Турция. Влѣзли въ капана тримата бесарабци се оплакватъ въ прокурорството и отъ направенитъ разследвания се установява наистина, че въпросниятъ турчинъ не е притежавалъ продадената земя. Проверватъ се внесенитъ документи въ съда и се оказва, че решението на окръжната комисия за проверка на земитъ е фалшива, не съществувала даже и подадената декларация отъ продавача.

Фалшификациитъ сж извършени отъ: архивара на окръжния съдъ Г. Филимонеску, Г. Дия чиновникъ въ земеделския консилиератъ и самсара Димитру Емилианъ, подпомогнати отъ въпросния турчинъ. Съдебниятъ следователъ издаде заповѣдъ за арестуване на тримата и съдътъ я потвърди за 1 месецъ. Колко ли земи сж продали тия фалшификатори до сега?

Д. Курдумановъ

Вести отъ Силистра

— Театралната секция при Б. К. О. отъ Силистра ще представи на Великденъ пиесата „Самопризнание“ отъ Хансъ Шетеръ. Пиесата не отстъпва по нищо на многоизвестната „Целувката предъ огледалото“, изнесена съ блестящъ успехъ напоследъкъ. Взиматъ участие всички артистични сили отъ града. Нека всички посетимъ представлението.

— Резултата отъ произведенитъ окръжни избори въ Дуросторски окръгъ е: либералитъ взематъ 8 мѣсто, а нац.-църанитъ 7. Останалитъ политически партии получиха много малко гласове. Либералитъ сж получили съ 937 гласа повече отъ национал-църанитъ.

— Въ цѣлиятъ окръгъ ваятъ постоянно проливни дъждове, почти навсякъде придружени съ дребна градушка. Нѣма никакви повреди.

Дѣлото по убийството на сенатора Хр. Стефановъ отъново ще се разгледа

Съобщаватъ отъ Букурещъ:

— Втората секция на Върховния касационенъ съдъ се произнесе по рекурса направенъ отъ Ионъ Патони за убийството на бившия сенаторъ Христо Стефановъ. Съдътъ допусна жалбата на убиеца и сега дѣлото следва да се разгледа въ съда съ народни заседатели отъ гр. Базарджикъ.

ВЪСТЪ

— Редакционниятъ комитетъ на в-къ „Добруджански гласъ“ сърдечно честити на всички свои абонати и читатели свѣтлитъ Христови празници и имъ пожелава щастливи бжднини!

— По известни причини много отъ допискитъ и кореспонденциитъ отъ странство и провинцията за настоящия брой не можаха да се помѣстятъ. Въместо 12 страници, великденския брой излиза 8 стр.

— Една внушителна група отъ граждани сж отправили едно добре мотивирано заявление до компетентнитъ фактори за основаването въ града на едно занаятчийско училище. Отъ подобно едно учебно заведение се има крайно голѣма нужда въ града ни.

— Съ удоволствие съобщаваме, че още едно чадо на Добруджа, г-ца ЛЮЦА ПЕТРОВА, ниша съгражданка, е завършила съ успехъ литературно-философския факултетъ на Букурещкия университетъ, имаща за специалностъ румънска филология и стара румънска литература.

Добре подготвена съ университетската скамейка, надяваме се, че ще бжде отъ полза, не само на себе си и на семейството си, но и на добруджанскитъ българи.

Поздравявайки я съ добре дошла въ редоветъ на нашитъ организирани и обичащи родината си съгражданки, ние ѝ пожелаваме успешна, лична и народополезна работа.

— Преди нѣколко дни мѣстниятъ окр. съдъ осъди на 5 год. тъмниченъ затворъ колониста Андрей Ефтимий отъ с. Букурени, който миналата година уби съколони-ста си отъ сѣщото село, И. Фленджиу.

— Презъ великденската ваканция за председател на Окр. съдъ остава сѣдията г. Фрумушану.

— Оповестеното за 3 май т. г. извънредно събрание на бълг. д-во „Братство“ отъ Букурещъ се отлага за томина недѣля, когато сесията сж общото редовно събрание на членоветъ.

— Организирана е голѣма екскурзия до Цариградъ — Истанбулъ и обратно. Всички разноски възлизатъ

на 1800 лей, въ която сж ма влизатъ паспортната такса и цената на билета отиване и връщане. Желаящитъ при записването трбва да представятъ книжка за самосличност и 4 фотографии. Записването става до 20 май т. г. при г. Шефкати Хайрединъ, Исмаилъ Х. Омеръ, Сали Завдали и Ефрахимъ Мехмедъ отъ Базарджикъ, а въ гр. Силистра, при Шукри Атанасовъ.

— Въ редакцията се намира намѣрено кръстено свидетелство на име Тодоръ Слази Димовъ, съ дата 1 февруарий 1920 год.

— Напоследъкъ въ града ни върлува епидемия дребна шарка по деца. Санитарнитъ власти сж изпратили всички мѣрки.

Загубени 2 кончета

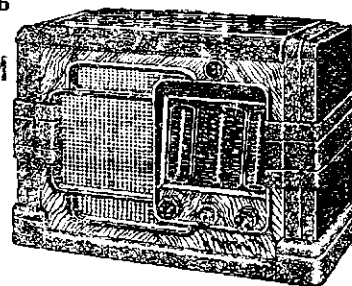
едното на 2 години — жено на косякъ аесто съ бѣло челото и другото на една година — черно-сиво съ бѣло на ноздритъ.

Изчезнали отъ двора стопанина Руси Кировъ отъ с. Семизалъ — на 20 т. м. Който знае нѣщо за тѣхъ да се отнесе до стопанина срещу добро възнаграждение.

LUMOPHON RADIO ZERDIK
1937 SELECTRIC

Най-старитъ

ФАБРИКИ

Доказания възходства, много мѣтъ топълъ финъ — блягороденъ ти

Инженеръ-репараторъ на разположение на клиентитъ, поправки на всѣкакви апарати, трансформиране отъ терии на електрически токъ, части и лампи за всѣка марка апарати въ депозитъ инсталатори на антени и пр.

Представителъ **СТЕФАНЪ П. СМОКОВЪ**
ул. И. Г. Дука 44 — Телефонъ 116

ИСКАТЕ ЛИ ЕДИНЪ

ДОБЪРЪ РОМЪ,

ЧИСТЪ И АРОМАТИЧЕНЪ?

5 — 3 ТЪРСЕТЕ

CERETI
Rom Standard

Предпочитайте Неврадолъ д-ръ Бончевъ (Nevradol D-r Bonchev)

(одобренъ отъ Министерството на народното здраве) като най-добро сръдство противъ

НЕВРАЛГИЯ—ГЛАЗОВОБОЛИЕ и ЗЖБОБОЛЪ, НАСТИНКА, ГРИПА, РЕВМАТИЗЪМЪ, ИШИАС

За проданъ въ оригинални кутийки, въ всички аптеки и дрогерии.

Представителъ за Румъния: Н. КОСТОВЪ, аптекаръ, Базарджикъ (Дрогерия „Централъ“)

Собственикъ, отг. редакторъ Я. х. Яневъ

Tipografia „IZVOR“ — Базарджикъ